

Arrest

nr. 137 416 van 28 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juli 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 oktober 2012 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. P. BUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker deed op 13 februari 2012 een aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze aanvraag werd op 10 juli 2012 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die steunt op de volgende motivering:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.02.2012 werd ingediend:

[...]

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: “de bepalingen van dit hoofdstuk van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”. Artikel 40bis, §2, 2° stelt: “als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: de partner die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame partnerrelatie te onderhouden .

Artikel 40ter stelt verder dat in het geval van een aanvraag tot gezinshereniging in functie van een Belg, de Belgische onderdaan moet aantonen “dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Ten eerste heeft de betrokkene niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals gedefinieerd in artikel 40bis, §2, 2°. De betrokkene bengt onvoldoende bewijs aan at zij voor de aanvraag als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd of dat zij elkaar voor de aanvraag ten minste twee jaar kenden en elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

De betrokkene legt volgende documenten voor om de duurzame en stabiele aard van de relatie te staven:

- Verklaringen van derden: Aangezien deze verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid worden getoetst, worden ze niet aanvaard als bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie.

-Brief DVZ betreffende de weigering van de regularisatie in kader van artikel 9bis: Aangezien in dit document op geen enkele manier wordt verwezen naar de referentiepersoon of diens adres, wordt dit document niet aanvaard als bewijs voor de duurzame en stabiel aard van de relatie.

-Foto's waarvan de oudste dateert van 06.04.2010, aankoopbon Carrefour dd. 05.08.2011; document BNP Paribas Fortis dd. 05.12.2011; verklaring wettelijke samenwoning dd. 15.09.2011; Deze documenten zijn te recent om te bewijzen dat de betrokkene en de referentiepersoon elkaar voor de aanvraag dd. 13.02.2012 al ten minste twee jaar kenden of dat zij ten minste één jaar onafgebroken hebben samen geleefd.

Ten tweede is het niet op afdoende wijze bewezen dat de referentiepersoon van de aanvraag tot gezinshereniging over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Om de bestaansmiddelen van de Belgische partner van de betrokkene te bewijzen, wordt een attest voorgelegd waaruit blijkt dat hij een werkloosheidsuitkering genoot van januari tot en met december 2011. Het bedrag van deze uitkering bedroeg maximaal € 959,04 per maand. Aangezien artikel 40ter stet dat de bestaansmiddelen van de Belg ten minste gelijk moeten zijn aan honderdtwintig procent van het integratie-inkomen zoals bepaald in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, zijn de aangetoonde bestaansmiddelen van de Belg niet toereikend. Bovendien blijkt uit het voorgelegde huurcontract dat de maandelijkse huurlasten van de referentiepersoon € 325 per maand bedraagt wat een zeer aanzienlijk aandeel is van de aangetoonde maandelijkse inkomsten van de referentiepersoon.

Overigens wordt de armoederisicogrens voor een huishouden bestaande uit twee volwassenen vastgelegd op € 1460. Aangezien de bestaansmiddelen van de Belg zich ver onder deze grens bevinden, loopt de betrokkene een vergroot risico ten laste te vallen van de openbare overheden van het Rijk.

Bijgevolg heeft de betrokkene niet aangetoond te voldoen aan de hierboven vermelde voorwaarden tot gezinshereniging uit de artikels 40bis en 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan de betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de artikelen 40, 40bis, 40ter, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 7 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker benadrukt de duurzaamheid en stabiliteit van zijn relatie met een Belgische onderdaan en wijst op het feit dat zij op 15 september 2011 een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd. Hij wijst op het feit dat hij foto's neerlegde dat zij elkaar sedert 2010 kennen en dat de Dienst Vreemdelingenzaken enkel rekening heeft gehouden met de getuigenverklaringen waar geen geloof aan werd gehecht.

Met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM wijst verzoeker erop dat gelet op het feit dat homoseksuele relaties in Marokko strafbaar zijn, het niet mogelijk is het gezinsleven uit te oefenen in Marokko. Dit kan bovendien leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40, 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet. Hij voert aan dat hoewel het bedrag van 120% van het integratie-inkomen niet werd bereikt, rekening moet worden gehouden met de belangen van het gezin. Het is voor verzoeker en zijn Belgische partner slechts mogelijk de relatie ten volle te beleven in België. Uit geen enkel motief van de bestreden beslissing blijkt dat een belangenafweging werd gemaakt met betrekking tot de leeftijd van verzoekers partner, die bijna pensioengerechtigd is, en de concrete gezinssituatie van verzoeker.

2.3.1. Uit lezing van beide middelen blijkt een zodanige inhoudelijke samenhang dat de Raad het nuttig acht beide middelen hierna gezamenlijk te bespreken.

De bestreden beslissing steunt op twee motieven: enerzijds wordt vastgesteld dat onvoldoende is bewezen dat verzoeker en zijn partner sedert een jaar voorafgaand aan de aanvraag ononderbroken hebben samengeleefd of dat ze elkaar voor de aanvraag tenminste twee jaar kenden, elkaar driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. Daarnaast wordt vastgesteld dat niet voldaan is aan de voorwaarden van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon.

2.3.2. Met betrekking tot het eerste motief, het bewijs van een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie overeenkomstig artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet, overweegt de bestreden beslissing dat de verklaringen van derden niet als bewijs kunnen worden aanvaard aangezien de verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. Verzoeker houdt voor dat geen rekening werd gehouden met de foto's, evenwel werd hieromtrent gemotiveerd dat de oudste foto dateert van 6 april 2010. Aldus blijkt het motief dat geen bewijs werd voorgelegd dat verzoeker en zijn partner elkaar reeds kenden twee jaar voorafgaand aan de aanvraag op 13 februari 2012 correct te zijn. Evenmin kan er uit worden afgeleid dat de ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer zouden betreffen. Daarnaast betwist verzoeker niet dat de getuigenverklaringen niet op hun feitelijkheid of waarachtigheid kunnen worden getoetst. De Raad stelt dan ook vast dat het motief dat niet voldaan is aan de voorwaarden van een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie overeenkomstig artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet, op afdoende wijze steun vindt in de stukken van het administratief dossier.

Met betrekking tot het tweede motief, betwist verzoeker niet dat bestaansmiddelen geen 120% van het leefloon bereiken, noch het motief dat na behoefteanalyse dit inkomen voor een huishouden bestaande uit twee volwassenen zich ruim onder de armoedegrens bevindt zodat er een vergroot risico bestaat dat verzoeker ten laste zou vallen van de openbare overheden van het rijk. Het motief blijft dan ook onverkort behouden.

2.3.3. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker met zijn partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker immers een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan en er hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht

op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37). De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privé-leven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene in casu dient aan te tonen dat hij voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan en daartoe de nodige bewijzen moet aanbrengen.

Uit de hogerstaande bespreking is gebleken dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van zijn aanvraag van een verblijfskaart, in het bijzonder werd geoordeeld dat verzoeker niet naar behoren het bestaan van een stabiele en duurzame relatie op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing aantoonde.

De loutere omstandigheid dat verzoeker in België in illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd, reeds enige tijd in België verblijft en dit gezinsleven verder heeft uitgebouwd tijdens de periode dat zijn aanvraag voor een verblijfskaart behandeld werd, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Verzoeker voert aan dat het homoseksuele karakter een hinderpaal vormt met betrekking tot het uitoefenen van een duurzame relatie in Marokko. Hoewel dit standpunt kan worden bijgetreden, blijkt evenwel dat de relatie niet duurzaam werd geattesteerd zodat in casu niet kan worden besloten dat de relatie dermate hecht of de situatie zo prangend is dat er een positieve verplichting zou rusten op de Belgische overheid. Er moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing een gezinsleven niet definitief onmogelijk maakt maar enkel vaststelt dat aan de wettelijke voorwaarden ter bestending van een duurzaam gezinsleven in België niet is voldaan op basis van de door verzoeker voorgelegde bewijsstukken. Niets sluit uit dat een nieuwe aanvraag wordt ingediend op het ogenblik dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden. Zij heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Beide middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT